

felicitat dura poc: es transforma en sorpresa quan no es troben els cotxes, en lleuger malhumor quan s'observa l'estat de la pista, en creixent preocupació perquè plovia i la nit s'apropava, en desconcert quan seguien sense trobar els cotxes, en poc continguda mala llet quan algú va sospitar que havien estat capaços de portar els vehicles fins al refugi i en renecs i altres expressions d'ira en constatar on els havien deixat. El sofert grup de "suporters" arriba a l'Hotel Saurat d'Espot a les onze.

Bé, tanquem el parèntesi i continuem amb el grup excursionista. Des del lloc on s'han deixat els cotxes, passat el Coll del Traïdor, arribem a la Càmera d'Aigües de la Central de Capdella per un caminet. D'allí, seguint l'antiga via d'un trenet de les obres de FECSA, arribem fins a l'Estany Gento.

El paisatge és de plena alta muntanya, gens típic de les caminades paraigüeres.

Un temporal que s'està acostant des del cantó de Boí ens fa alleugerir la marxa. Els déus de la muntanya s'han apiadat de nosaltres i no comença a ploure fins just a l'arribada al refugi.

El refugi de Colomina sorprèn a qui el visita per la seva decoració acolorida a base de roses i liles, presents als finestrons i a les cortines, pels petits detalls i per l'ordre acurat. És un refugi molt acollidor on s'hi nota la mà femenina.

A L'hora d'anar a dormir algú ha fet malament els càlculs i això ha obligat en Xavier a anar d'un costat a l'altre, tot cercant un espai. Tothom està tan cansat que, per a dormir, qualsevol lloc és bo i, finalment, tothom l'acaba trobant.

ETAPA 16

20 de juny de 1993

DEL REFUGI DE COLOMINA AL LLAC DE SANT MAURICI

A les vuit del matí, en un dia esplèndid, ens posem a caminar. Com si fossin tres graons passem pels llacs de Colomina, Mar i Saburó. Durant el trajecte trenquem la tranquil·litat de diversos isards que fugen de nosaltres enfilant-se per les roques amb gran agilitat i fent-nos, dit sigui de pas, força enveja.

Pugem fins al Coll de Peguera (2.726 m). Déu n'hi do de pu-

jada!. És l'alçada més gran de la ruta d'aquest any i la segona de la història del Paraigua després del Canigó.

Quan estem a punt de posar-nos els paraneus i de treure els piolets, el Manel i l'Oriol ens diuen que no caldrà ja que han trobat un corriol que estalvia la baixada pel mig de la neu, cosa que agraeix la facció més poruga. Tot i així, hi ha qui baixa tremolant de cames.